

LAURA DAVE

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

AZ UTOLSÓ SZAVAI

fine selection

adrenalin

NŐI PSZICHO THRILLEREK!

LAURA DAVE

AZ
UTOLSÓ
SZAVAI

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

*Joshnak és Jacobnak,
Két kis csodámnak
És
Rochelle és Andrew Dave-nek,
Minden egyes dologért*

(menjünk akkor szólt a fiú
ne túl messze mondta a lány
mert ami túl messze van mondta a fiú,
az a hely ahol te vagy felelte a lány)

– e. e. cummings

PROLÓGUS

OWEN GYAKRAN CUKKOLT AZZAL, hogy mindent elhagyok, hogy szinte már művészi szinten űzöm a dolgok elvesztését. Napszemüvegek, kulcsok, kesztyűk, baseballsapkák, bélyegzők, kamerák, mobiltelefonok, kólásüvegek, tollak, cipőfűzők. Zoknik. Villanykörték. Jégkockatartók.

Valahol igaza is van. Szokásom, hogy elhányom a dolgaimat. Hogy összekuszálok dolgokat. Hogy elfelejtek dolgokat.

A második randinkon elhagytam a parkolójegyet a mélygarázshoz, ahol a kocsijainkat hagytuk, míg megvacsoráztunk. Külön autóval mentünk az étteremhez. Owen gyakran viccelődött is ezen – hogy ragaszkodtam hozzá, hogy magam vezessek arra a második randira. Még a nászéjszakánkon is ezen viccelődött. Én pedig azon, hogy ő milyen alaposan kifaggatott engem azon az estén. A múltamról kérdezősködött, a férfiakról, akiket elhagytam, a férfiakról, akik elhagytak.

Úgy hívta őket, hogy a majdnempasik. Tósztot mondott rájuk, és azzal folytatta, bárhol is legyenek, hálás nekik azért, amiért nem adták meg nekem, amire szükségem volt, és lehetőséget nyújtottak neki arra, hogy most ő üljön velem szemben.

Hiszen alig ismeresz, mondtam.

Elmosolyodott. *Egyáltalán nem így érzem.*

Nem tévedett. Már a kezdetektől mindent elsöprő érzés lüktegett közöttünk. Szeretném azt hinni, hogy ez zavart meg. Hogy ezért hagytam el a parkolójegyet.

San Francisco belvárosában, a Ritz-Carlton mélygarázsában parkoltunk le. A parkolófiú azt ordította, hogy nem számít, hogy azt állítom, csak egy vacsora idejére parkoltunk le.

Az elvesztett parkolójegy pótlása száz dollár. *Lehet, hogy hetek óta parkol itt a kocsijával, mondta. Honnan tudjam, hogy nem csak át akar verni? Olvassa el a táblát. Száz dollár plusz az adók, minden egyes elvesztett jegyért. Száz dollár plusz adók, hogy hazamehessek.*

Biztos vagy benne, hogy elveszítetted?, kérdezte Owen. Mosolygott, mintha ez lett volna a legjobb dolog, amit az este folyamán megtudott rólam.

Biztos voltam benne. Ennek ellenére a kölcsönzött Volvóm minden egyes négyzetcentiméterét átfésültem, sőt még Owen flancos sportkocsiját is – holott nem is ültem benne. A mélygarázs sötét betonejt is aprólékosan átnéztem. Nem volt meg a jegy. Sehol.

Egy héttel Owen eltűnése után azt álmodtam, hogy ott áll abban a mélygarázsban. Ugyanaz az öltöny volt rajta, és ugyanazt a sármos mosolyt villantotta rám. Az álomban lehúzta a jeggyűrűjét.

Nézd csak, Hannah, mondta. *Most engem is elveszítetted.*

ELSŐ RÉSZ

Nem sokra tartom azokat a tudósokat, akik fognak egy darab fát, megkeresik a legvékonyabb pontját, és ott fúrnak lyukakat, ahol könnyű fúrni.

– *Albert Einstein*

HA IDEGENEKNEK NYITSZ AJTÓT...

SZÁMTALANSZOR LÁTNI ILYET A TÉVÉBEN. Kopogtatnak az ajtón. Kint pedig olyasvalaki áll, aki valami olyasmit fog veled közölni, ami mindent megváltoztat. A tévében általában egy rendőr vagy tűzoltó, esetleg a hadsereg egyik egyenruhása várakozik az ajtó előtt. Amikor azonban kinyitom az ajtót – amikor megtudom, hogy számomra is minden megváltozik –, nem egy rendőrt vagy egy élére vasalt nadrágot viselő szövetségi nyomozót pillantok meg. Egy tizenkét éves lány áll előttem focus szerelésben. Még sípcsontvédő is van rajta meg minden.

– Mrs. Michaels? – kérdezi.

Mint gyakorta, most is hezitálok, mielőtt válaszolnék. Az is vagyok, meg nem is. Nem változtattam meg a nevemet. Owen előtt harmincnyolc évig Hannah Hall voltam, és nem láttam okát annak, hogy miért kellene másvalaki lennem utána. De már egy éve házasok vagyunk. Ez idő alatt pedig megtanultam, hogy ne javítsam ki állandóan az embereket. Mert ők valójában csak arra kíváncsiak, hogy én vagyok-e Owen felesége.

Minden bizonnyal ez a tizenkét éves is ezt akarja tudni, amivel el is érkezünk oda, hogy elmagyarázzam, vajon miért vagyok annyira biztos benne, hogy a lány tizenkét éves. Korábban csupán két kategóriára

osztottam az embereket: gyerekek és felnőttek. Nézőpontom az elmúlt másfél évben változott meg gyökeresen, az oka pedig a férjem lánya, Bailey, aki éppen tizenhat éves. Első találkozásunkkor elkövettem azt a hibát, hogy azt mondtam neki, hogy fiatalabbnak látszik a koránál. Ez volt a legrosszabb dolog, amit mondhattam neki.

Jó, talán a második legrosszabb. A legrosszabb minden bizonnyal az lehetett, hogy a helyzetet helyrehozandó elsütöttem egy viccet, hogy bárcsak egyszer engem is fiatalabbnak nézne valaki a koromnál. Bailey azóta nem bír. Pedig azután megtanultam, hogy ne nagyon próbáljak viccelődni egy tizenhat évessel. Vagy egyáltalán hozzászólni.

De vissza újdonsült, tizenkét éves barátnőmhöz, aki még mindig az ajtómban áll, és egyik sáros stoplisáról a másikra áll.

– Mr. Michaels megkért, hogy adjam át ezt önnek – mondja.

Aztán kinyújtja a kezét. A tenyerében egy összehajtogatott, sárga papírcetlit szorongat. Az elejére *HANNAH* van írva, még hozzá Owen kézírásával.

Elveszem az összehajtogatott üzenetet, és a lány szemébe nézek.

– Ne haragudj – mondom. – Ezt nem értem. Te Bailey barátnője vagy?

– Ki az a Bailey?

Nem vártam, hogy igennel válaszoljon. A tizenkettőt egy egész óceán választja el a tizenhattól. De nem áll össze a kép. Owen miért nem hívott egyszerűen csak fel telefonon? Minek küldte ide ezt a lányt? Normál esetben az első gondolatom az lenne, hogy történt valami Bailey-vel, Owen pedig nem tudott elszabadulni. De Bailey itthon van, és ugyanúgy kerül, mint minden átlagos napon. Zenéje (a mai válaszáta: *Beautiful: The Carole King Musical*) ismétlésre állítva dübörög le az emeletről, emlékeztetve arra, hogy nemkívánatos személy vagyok a szobájában.

– Ne haragudj! Csak nem igazán értem a dolgot... hol találkoztál te a férjemmel?

– A folyosón futott el mellettem – feleli a lány.

Egy pillanatra arra gondolok, hogy a mi folyosónkra céloz. Arra, ami itt van mögöttem. De ennek sincs semmi értelme. Az öbölben lakunk, egy úszóházon, vagy hajóházon, ahogy máshol nevezik. Kivéve itt Sausalitóban, ahol egy egész városnyi van belőlük. Egész pontosan négyszáz. Itt úszóháznak nevezik őket, mindegyik csupa üveg, hogy naphosszat lehessen csodálni a kilátást. A járdánk a dokk, a folyosónk a nappali is.

– Tehát az iskolában találkoztál Mr. Michaelsszal?

– Igen, épp ezt magyaráztam. – Úgy néz rám, mintha azt mondaná: *Mégis hol máshol?* – Claire barátnőmmel éppen edzésre mentünk. A férje meg megkért rá, hogy adjam ezt oda magának. Megmondtam, neki, hogy csak edzés után tudok eljönni, de azt mondta, nem baj. Megadta a címüket is.

Mintha csak bizonyítani akarná a dolgot, felmutat még egy cetlit.

– Húsz dolcsit is adott – teszi hozzá.

A pénzt nem mutatja fel. Talán azt hiszi, hogy visszaveszem tőle.

– Elromlott a telefonja, vagy mi, és nem tudta elérni magát. Nem tudom. Alig lassított le.

– Szóval... azt mondta, hogy elromlott a telefonja?

– Ha nem mondta volna, honnan tudnám?

Ekkor megcsörren a lány mobilja. Én legalábbis azt hiszem, hogy az, de aztán látom, hogy leakaszt valamit a derekáról, ami úgy néz ki, mint egy nagyon flancos csipogó. Visszajött divatba a csipogó?

Carole King-koncertfelvételek. Flancos csipogók. Valószínűleg ezért nincs Bailey-nek türelme hozzám. Egy egész világnyi tinidologról még csak nem is hallottam.

A lány kinyomja a kütyűjét, és mintha már el is felejtette volna Owen húszdolcsis küldetését. Nem nagyon akarom elengedni, mert még mindig fogalmam sincs, hogy mi folyik itt. Talán az egész csak egy fura vicc.

– Viszlát! – mondja.

A dokkok felé kezd sétálni. Nézem, ahogy az alakja egyre zsugorodik az öböl felett lenyugvó nap előtt. Útját pár korai csillag kíséri.

Én is kilépek a házból. Egy részem arra számít, hogy Owen (az én cuki és bolondos Owenem) a lány focicsapat többi tagjával együtt előugrik a dokk mögül. Mind nevetnek, és beavatnak az csínybe, ami nekem nem esett le. De Owen nincs itt. Senki sincs.

Így aztán becsukom a bejárati ajtót. Aztán a kezemben lévő sárga cetlire pillantok. Még ki se nyitottam.

Itt, a csendben belém hasít, hogy mennyire nem akarom kinyitni. Nem akarom tudni, mi áll a cetlin. Egy részem belekapaszkodik ebbe az utolsó pillanatba, a pillanatba, amikor még elhihetem, hogy az egész csak egy vicc, egy félreértés, egy... semmi. Az azt megelőző pillanatba, amikor biztos leszek benne, hogy valami olyasmi kezdődött el, amit nem tudok megállítani.

Kinyitom a cetlit.

Owen üzenete rövid. Mindössze egy rejtélyes sor.

Védd meg őt!

A GREENE STREET MIELŐTT GREENE STREET LETT

KICSIVEL TÖBB, MINT KÉT ÉVE ISMERTEM MEG OWENT.

Akkor még New York Cityben éltem. Háromezer mérföldre Sausalitótól, ettől az észak-kaliforniai kisvárostól, amit ma már otthonomnak nevezek. Sausalitót csak a Golden Gate híd választja el San Franciscótól, mégis egy világ a városi élettől. Csendes, bájos. Álmos. Owen és Bailey már csaknem egy évtizede laknak itt. Számomra mindez a szöges ellentéte korábbi életemnek, mely kizárólag Manhattanre korlátozódott, azon belül is egy galériás lakásra a Greene Streeten, a SoHóban. Kicsi lakás, hatalmas bérleti díj. Soha nem hittem volna, hogy megengedhetem majd magamnak. Ez volt a műhelyem és a kiállítótermem is.

Fát esztergálok. Ez a munkám. Az emberek általában fura arcot vágznak, amikor elmondom nekik, hogy ebből élek (pedig igyekszem értelmesen elmagyarázni), mert szerintem a középiskolai technikaórák jutnak eszükbe. A faesztergálás egy kicsit tényleg ilyen. De amúgy egyáltalán nem. Szeretek úgy gondolni rá, mint a szobrászatra. Csak én nem agyaggal dolgozom, hanem fával.

Már elég korán nyilvánvalóvá vált, hogy ezzel fogok foglalkozni. A nagyapán is faesztergályos volt – méghezzá egészen kiváló –, és

a munkája azóta az életem középpontját képezi, hogy az eszemet tudom. Ő is az életem középpontját képezte, amióta csak az eszemet tudom. Életem nagy részében egyedül nevelt.

Apámat, Jacket és anyámat, Carole-t (aki jobb szerette, ha Carole-nak hívom) nem igazán kötötte le a gyereknevelés. Valójában semmi sem kötötte le igazán őket, kivéve apám fotós karrierje. Nagyapám gyakran noszogatta anyámat, hogy foglalkozzon velem kiskoromban, de apámat alig ismertem. Évi kétszáznyolcvan napot volt távol a munkája miatt. Amikor szabadságon volt, akkor leginkább a teneszei Sewaneeben lévő farmján gubózott be, mert sajnálta azt a két órát, amibe az került volna, hogy levezessen a nagyapám házához Franklinbe, és velem töltsön némi időt. Aztán, nem sokkal a hatodik születésnapom után, amikor apám az asszisztensnője kedvéért elhagyta anyámat – a nőt Gwendolynnak hívták, és akkor töltötte be a huszonegyet –, már anyám se nagyon járt haza. Addig kajtatott apám után, míg az vissza nem fogadta. Aztán nagyapámra hagyott.

Úgy hangzik, mint egy szomorú történet, pedig nem az. Persze nem túl örömteli, ha valakinek felszívódik az anyja. És biztosan nem jó érzés, ha ez éppen velünk történik meg. De így visszagondolva azt hiszem, az anyám szívességet tett, hogy ilyen hirtelen tűnt el. Gondolkodás nélkül. Bocsánatkérés nélkül. Legalább tiszta vizet öntött a pohárba: semmit nem tehetek annak érdekében, hogy maradásra bírjam.

És tulajdonképpen boldogabb lettem a távozása után. A nagyapám jelenléte stabilitást és kedvességet jelentett, minden este vacsorát készített, megvárta, míg megettem, aztán lefekvés előtt mesét olvasott. És mindig megengedte, hogy nézzem, ahogy dolgozik.

Imádtam nézni, ahogy dolgozik. Fogott egy óriási darab fát, befogta az esztergájába, ahol aztán varázslatos dolgokká változott. Vagy,

ha nem sikerült eléggé varázslatosra, akkor megtalálta a módját, hogyan kezdje újra.

Miközben őt néztem, talán ezt a részt szerettem a legjobban. Amikor a levegőbe emelte a kezeit, és azt mondta: *Na, hát ennek más képpen kell nekiállnunk, nemdebár?* Aztán kitalálta, hogyan tudná megalkotni, amit eltervezett. Gondolom, erre minden valamire való pszichológus azt mondaná, hogy reményt adott nekem – hogy biztosan azt gondoltam, a nagyapám velem is meg tudná ezt tenni.

Újrakezdeni.

Szerintem viszont én pont az ellenkezőjében nyertem megnyugvást. Az, hogy nagyapámat figyeltem munka közben, megtanított arra, hogy semmi sem megy könnyen. Vannak olyan dolgok, melyeket többszöri nekifutásra sem tudunk megoldani, de mégsem adjuk fel őket. Megteszed, amit a munka megkövetel, bárhova is visz ez a munka.

Sohasem számítottam rá, hogy sikeres lehetek a faesztergálásban – vagy a bútorkészítésben, amit nem sokkal később próbáltam ki. Valahogy arra számítottam, hogy soha nem fogok tudni ebből megélni. Nagyapám is azzal egészítette ki a bevételét, hogy időnként építkezéseken dolgozott. Karrierem elején azonban, amikor az egyik munkám megjelent az *Architectural Digest*-ben, hirtelen felfigyelt rám New York City lakosságának egy része. Ahogyan azt az egyik kedvenc belsőépítésem magyarázta, az ügyfeleim szeretik úgy elkölteni a pénzüket a berendezésükre, hogy úgy tűnjön, egy fillért sem költöttek rá. Az én rusztkus fabútoraim pedig segítettek nekik ebben.

Idővel aztán ez az odadó ügyfélkör kibővült, és már más part menti városokból is kerestek: Los Angeles, Aspen, East Hampton, Park City, San Francisco.

Owent is így ismertem meg. Avett Thompson – annak a techcégnek a vezérigazgatója, ahol Owen dolgozott – is az ügyfelem volt.

Avett és a felesége, a nevetségesen gyönyörű Belle voltak a leghúsebb ügyfeleim.

Belle szeretett azzal viccelődni, hogy ő csak egy kirakatfeleség Avett mellett, ami talán még humoros is lehetett volna, ha nem lett volna annyira találó. Belle egykoron modellkedett, tíz évvel volt fiatalabb Avett felnőtt gyerekeinél, és Ausztráliában született és nevelkedett. San Franciscó-i házuk (ahol Avettel kettesben éltek) minden helyiségét az én munkáim díszítették, és a St. Helenában (ez egy kisváros a Napa Valley északi csücskében) található új házukat, ahova Belle annyira szeretett egyedül visszavonulni, is velem rendeztették be.

Én mindössze pár alkalommal találkoztam Avett-tel, mielőtt Owennel megjelentek a műhelyemben. Éppen New Yorkban jártak egy befektetési találkozón, amikor Belle rábeszélte őket, hogy ugorjanak be hozzám, és nézzék meg azt a lekerekített sarkú éjjeliszekrényt, amit a hálószobájukba készítettem. Avett nem igazán értette, hogy mit kellene neki megnéznie a szekrényen, Belle szerint azonban fontos volt, hogy elképzeljék, hogyan fog kinézni az ágykeret mellett. Az ágykeret mellett, ami a tízezer dolláros organikus matracukat tartja majd.

Őszintén, Avettet egyáltalán nem érdekelte a szekrény. Élénkkék öltöny volt rajta, őszülő haja zselétől zörgött, telefonja pedig mintha hozzáragadt volna a füléhez. Épp egy hívás közepén volt. Vetett egy pillantást a szekrényre, majd egy pillanatra eltakarta a telefon mikrofonját.

– Nekem jó lesz – mondta. – Mehetünk?

Aztán, mielőtt még válaszolhattam volna, már ki is ment.

Owent azonban teljesen lenyűgözte a munkám. Lassan végigsimította a műhelyben álló munkadarabokat, és mindegyiket alaposan megnézte.

Figyeltem, ahogy körbesétált. Annyira diszsonáns látványt nyújtott: hosszú karok és lábak, bozontos szőke haj, napbarnított bőr, kitaposott Converse tornacipő. Mindez szöges ellentétben állt flancos sportzakójával. Mintha leesett volna a szőrfdeszakájáról, és egyenesen a zakóba meg az alatta viselt kikeményített ingbe pottyant volna.

Észbe kaptam, hogy bámulom, úgyszólván gyorsan elfordultam. Pont akkor, amikor Owen az egyik kedvenc darabom előtt állt meg: egy farmról származó asztalnál, melyet dolgozóasztalként használtam.

A számítógépem, az újságjaim és az apróbb szerszámaim heverték rajta. Az ember csak akkor vette észre a sok lom alatt az asztalt, ha nagyon kereste. Ő pedig kereste. Vizsgálta a vörösfenyő deszkákat, amiket lecsiszoltam, gyengéden végighúzta az ujját a sarkokon, és megsimította a fémmel erősített széleket.

Vajon Owen volt az első ügyfelem, aki észrevette ezt az asztalt? Nem, persze hogy nem. De ő volt az első, aki lehajolt, ahogy én is teszem gyakran, és végighúzta az ujját a fém részeken.

Elfordította a fejét, és rám nézett.

– Áu!

– Gondolhatod, milyen érzés éjszaka nekimenni.

Owen felegyenesedett, és búcsúzóul meglapogatta az asztalt. Aztán odalépett hozzám. Aztán azon kaptam magam, hogy már nagyon közel állunk egymáshoz – túl közel, olyan közel, hogy el is gondolkodtam rajta, hogyan kerültünk ilyen közel egymáshoz. Bizonyára kínosan kellett volna éreznem magam az atlétámban, festékpöttyös farmeromban, és a fejem tetején lévő kusza konty miatt, amiből zsíros tincsek lógtak ki. De ahogy rám nézett, valami mást éreztem.

– Szóval – kérdezte – mi az ára?

– Valójában, ez az egyetlen darab a műhelyben, ami nem eladó – feleltem.

– Mert sérüléseket okoz?

– Pontosan.

Ekkor mosolyodott el. Amikor Owen elmosolyodik, az olyan, mint egy pocskék popsláger címe. Nem is a mosolya miatt ragyogott fel az arca. Semmi szentimentális vagy kirobbanó nem volt benne. Sokkal inkább arról volt szó, hogy a mosolya – ez az őszinte, gyerekes mosoly – kedvessé tette az arcát. Olyan kedvesség sugárzott belőle, amihez egyáltalán nem szoktam hozzá Manhattan Greene Streetjét járva. Olyan átható volt, amilyennel szerintem még soha nem találkoztam Manhattan Greene Streetjén.

– Akkor, alkudni se lehet? – kérdezte.

– Attól tartok, hogy nem, de megmutathatok esetleg más darabokat.

– Mit szólnál inkább ahhoz, ha megtanítanál, hogyan készítek magamnak egy ilyen asztalt? Esetleg kicsit tompább élelkekkel... – tette hozzá. – Még egy lemondó nyilatkozatot is aláírok, ha akarod. Minden felelősség engem terhel, ha lesérülök.

Még mindig mosolyogtam, de kezdtem összezavarodni. Mert hirtelen olyan érzésem támadt, hogy már nem az asztalról beszélünk. Sőt, egészen biztos voltam benne. Olyan nőként éreztem ezt, aki az elmúlt két évben egy olyan férfi jegyese volt, akihez, végül rájött, hogy mégsem akar hozzámenni. Két héttel az esküvő előtt.

– Nézze, Ethan... – kezdtem.

– Owen – javított ki.

– Owen. Ez kedves tőled – mondtam. – De ügyfelekkel nem randizom.

– Hát, akkor még szerencse, hogy úgyszincsen pénzem bármit is megvenni innen.

De azért visszakozott. Úgy vonta meg a vállát, mint aki azt mondja, akkor talán máskor, majd az ajtó és Avett felé indult, aki még mindig a telefonjával a kezében járkált fel-alá a járdán, és a vonal túlsó végén lévő illetővel ordibált.

Már majdnem kiment. Majdnem elment. Én pedig azonnal úgy éreztem – még hozzá erőteljesen –, hogy meg kell akadályoznom, hogy eltűnjön. Hogy meg kell mondanom neki, nem úgy gondoltam. Hogy valami mást gondoltam. Azt, hogy maradjon.

Nem állítom, hogy szerelem volt első látásra. Inkább olyasmiről volt szó, hogy egy részem tenni akart valamit az ellen, hogy elmenjen. Egy kicsit még el akartam időzni annak a széles mosolynak a társaságában.

– Várj! – kiáltottam. Körülnéztem, hátha találok valamit, amivel marasztalni tudnám. Észrevettem egy darab textilt, ami egy másik vevőmé volt, és gyorsan felkaptam.

– Add ezt oda Belle-nek.

Nem vagyok túl büszke erre a pillanatomra. És, ahogyan egykori vőlegényem mondta volna, egyáltalán nem vall rám, hogy utánakapok valakinek, aki éppen ki akar lépni az életemből.

– Gondoskodom róla, hogy megkapja – felelte.

Elvette a kezemből az anyagot, és került a tekintetemet.

– Csak hogy tudd, én se randizom ügyfelekkel. Egyedülálló apa vagyok, és azok már csak ilyenek... – elhallgatott. – De a lányom imádja a színházat. És únyán fog nézni rám, ha megtudja, hogy New Yorkban jártam, és nem néztem meg egy előadást se. – A még mindig dühösen kiabáló Avett felé intett. – Tudom, hogy meglepő, de Avett nem az a színházba járó típus.

– Nagyon meglep.

– Úgyhogy... mit szólsz? Eljössz velem?

Nem lépett közelebb, de végre felnézett. Felnézett, és a szemembe nézett.

– Egyszeri alkalom lesz. Ebben megegyezhetünk. Csak vacsora és színház. Esetleg csevegés.

– Mert nem randizunk ügyfelekkel?

Visszatért az arcára a nyílt, őszinte mosoly.

Azért. Csakis azért.

– Mi ez a szag? – kérdezi Bailey.

Bailey hangja ránt ki az emlékeim közül. A konyhaajtóban áll. Bosszúsnak tűnik méretes kardigánjában. Keresztpántos táskáját átvette a vállán, lila tincsekkel tarkított haja beszorult a pánt alá.

Rámosolygok. A vállamhoz szorítom a fülemhez tartott telefonomat. Owent igyekszem elérni, de a hívás hangpostára kapcsol. Megint. És megint.

– Bocs, nem láttalak – mondom.

Erre nem felel semmit, csak összepréseli a száját. Elteszem a telefonomat, és igyekszem nem törődni azzal, hogy úgy néz rám, mint egy véres rongyra. Ennek ellenére gyönyörű lány. Olyan gyönyörű, hogy észrevettem, hogy az emberek felfigyelnek rá, amikor belép valahova. Nem igazán hasonlít Owenre – lila haja valójában gesztenyebarna, szeme sötét, tekintete vad. Vad és átható. Magához vonz. Owen azt mondja, hogy pont olyan, mint a nagypapjaé (az anyja apjaé), éppen azért nevezték el róla. Egy lány, akinek Bailey a neve. Csak Bailey.

– Hol van az apám? – kérdezi. – Úgy volt, hogy ő visz el próbára.

Megfeszülnek az izmaim. Owen üzenete mázsás teherként nyomja a zsebemet.

Védd meg őt!

– Biztos vagyok benne, hogy már úton van haza – felelem. – Gyere, vacsorázzunk addig meg!

– Annak van ilyen szaga? – kérdezi.

Felhúzza az orrát, csak hogy biztos legyen benne, hogy a szag, amire utal, igencsak kellemetlen.

– Ez a linguini, amit a Poggióban is ettél.

Olyan kifejeztelen arccal bámul rám, mintha nem a Poggio lenne a kedvenc helyi étterme, mintha nem pár hete jártunk volna ott, hogy megünnepeljük a tizenhatodik születésnapját. Bailey a napi ajánlatot rendelte – házi, teljes kiőrlésű linguinit barna vajmártással. Owen pedig megengedte neki, hogy belekortyoljon a malbecjébe, hogy azzal öblítse le. Azt hittem, hogy ízlett neki ez a tészta. De talán jobban tetszett neki, hogy az apjával borozhat.

Tekintélyes adagot kanalazok a tányérra, és a konyhasziget pultjára teszem.

– Kóstold meg! – mondom. – Ízleni fog.

Bailey csak bámul rám, mintha csak azon tűnődne, van-e kedve jelenetet rendezni. Van-e kedve csalódást okozni az apjának abban az esetben, ha beköpöm, hogy vacsora nélkül, sietve távozott. Végül döntésre jut, lenyeli bosszúságát, és felugrik a bárszékre.

– Jó – puffog. – Eszem egy kicsit.

Úgy érzem, mintha még erőfeszítéseket is tenne, hogy ne utáljuk egymást. Ez a legrosszabb az egészben. Mert egyáltalán nem rossz gyerek. Egy jó gyerek egy olyan szituációban, amit gyűlöl. Csak törtenetesén én vagyok az a szituáció.

Lehetnek egyértelmű okai annak, hogy egy tinédzser lány miért visolyog az apja új feleségétől. Főleg Bailey esetében, aki nagyon jól érezte magát, amikor még csak ketten voltak. Legjobb barátok voltak,

és Owen volt a legnagyobb rajongója. Ezek az okok azonban nem fedik egészen azt, hogy mennyire utál engem. Nem csak arról van szó, hogy rosszul lőttem be az életkorát, amikor először találkoztunk. Volt egy eset, nem sokkal az után, hogy Sausalitóba költöztem, amikor délután nekem kellett volna elhoznom sulis után, de egy ügyféllel elbeszéltem az időt telefonon, és öt perccel később értem oda. Nem tízzel. Öttel. 17:05-re. Ezt mutatta a kocsis órája, amikor leparkoltam a barátnője háza előtt. Akár egy órát is késhettem volna. Bailey nagyon akkurátus lány. Owen erre azt mondaná, hogy ez közös bennünk. A felesége és a lánya is képes öt perc alatt felmérni valakit. Mindössze ennyire van szükségünk. És abban az öt percben Bailey elkönyvelte, hogy egy telefonhívás miatt megvárakoztattam őt.

Bailey térszadarabokat szúr a villájára, és végigméri őket.

– Ez nem úgy néz ki, mint amit a Poggióban adnak.

– Pedig ugyanolyan. Meggyőztem a konyhafőnök helyettesét, hogy adja meg a receptet. Még a Ferry Buildingbe is elküldött, hogy pontosan azt a fokhagymás kenyeret vegyem meg, amit ők szolgálnak fel.

– Képes voltál levezetni San Franciscóba egy darab kenyérért? – kérdezi.

Lehet, hogy egy kicsit túlbuzgó vagyok, ha róla van szó.

Előrehajol, és a szájába teszi a falatot. Az ajkamra harapok, várom, hogy ízlik-e neki. Hogy rácáfol saját magára, és kicsusszan egy halk nyam a száján.

Ekkor kezd öklendezni. Igen, öklendezik, és gyorsan önt magának egy pohár vizet.

– Mit tettél te ebbe? – kérdezi. – Olyan az íze, mint a... faszénnek.

– De hát megkóstoltam – mondom. – Tökéletes.

Nem értem a dolgot, úgyhogy magam is veszek egy falatot. Igaza van. Annyira megzavart a tizenkét éves látogatóm és Owen üzenete,

hogy a vajmártásom, melynek enyhén karamellizált habos csodának kellett volna lennie, egyszerűen megégett. Égett és keserű. Mintha az ember egy tábortűz maradványát rágcsálná.

– Indulnom kell – mondja. – Főleg ha azt akarom, hogy Suz elvigyen.

Feláll. Én pedig elképzelem, ahogy Owen mögém áll, közelebb hajol, és a fülembe súgja, hogy *Adj neki időt*. Mindig ezt mondja, amikor Bailey elutasító velem. Adjak neki időt. Ami azt jelenti, hogy egy nap majd megváltozik. De azt is jelenti, hogy röpké két és fél év múlva már az egyetemen lesz. Owen azonban nem érti, hogy ezzel nem vigasztal. Számomra ugyanis ez azt jelenti, hogy lassan kifutok az időből, és nem fogom tudni elérni, hogy közeledjen kicsit felém.

Én pedig azt akarom, hogy közeledjen felém. Azt akarom, hogy normális kapcsolatunk legyen, és nem csak Owen miatt. Ennél többről van szó. Valamiről, ami még akkor is Bailey felé vonz, amikor ő ellök magától. Részben az, hogy felismerem benne, hogy mi történik, amikor az ember elveszti az anyját. Az én anyám önszántából lépett le, Bailey-ét tragédia ragadta el. De mindkettő hasonló sebet hagy az emberben. Ugyanazon a furcsa helyen kötöttünk ki, és igyekszünk kitalálni, hogyan boldoguljunk a világban a legfontosabb ember óvó figyelme nélkül.

– Átsétálok Suzhoz – mondja. – Ő visz el.

Suz, a barátnője. Suz, aki szintén a csapat tagja. Suz, aki szintén a dokkoknál lakik. Suz, akivel biztonságban lesz. Ugye?

Védd meg őt!

– Hadd vigyelek el – ajánlom fel.

– Nem kell. – A füle mögé simítja lila tincseit. – Semmi gond. Suz amúgy is megy...

– Ha apád nem ér haza, akkor elmegyek eléd én. Valamelyikünk ott fog várni téged.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Összehúzza a szemöldökét.

– Miért ne érne haza?

– Persze, haza fog. Biztos vagyok benne. Úgy értem, hogy ha én megyek érted, akkor hazavezethetsz.

Bailey nemrég kapta meg a jogsiját. Egy évig nem vezethet egyedül, csak kísérettel. Owen viszont nem szereti, ha este vezet, még úgy se, hogy ott ülök mellette. Ezt pedig igyekszem az előnyömbre fordítani.

– Jó – mondja Bailey. – Kösz!

Az ajtó felé indul. Meg akar szökni ebből a beszélgetésből, és kijutni végre a friss sausalitói levegőre. Mindent képes lenne megígérni, hogy elhúzhasson végre, de nem adom olyan könnyen magam.

– Akkor találkozunk pár óra múlva.

– Találkozunk – mondja.

Én pedig, ha csak egy pillanatra is, de boldog vagyok. Aztán bevágódik mögöttem a bejárati ajtó, és egyedül maradok Owen üzenetével a konyha fenyegető csendjében annyi odaégett tésztával, hogy egy tízfős családnak is elég lenne.